

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 233/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., T., zastúpeného advokátkou Mgr. S. G., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 111/2009 a jeho rozsudkom z 8. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2011 doručená sťažnosť M. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 111/2009 a jeho rozsudkom z 8. októbra 2010 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že príslušný správca dane (Daňový úrad T.) u sťažovateľa vykonal daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie január 2005 až december 2005 a na podklade protokolu (z daňovej kontroly) č. 645/320/12110/08/Bed z 22. februára 2008 a platobnými výmery vyrubil sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za preskúmané mesiace (február 2005, apríl 2005, máj 2005, júl 2005, august 2005, september 2005 a december 2005) z dôvodu neuznania nároku na odpočet DPH sťažovateľom za nákup tovaru od spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „dodávateľ“). Na základe odvolania sťažovateľa Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací orgán“) štyri napadnuté dodatočné platobné výmery potvrdilo a tri zmenilo (znížením sumy dorubeného rozdielu na DPH).

Sťažovateľ už v rámci odvolacieho konania *„poukazoval na vyvodenie nesprávnosti právneho záveru v spojitosti s vykonaným dokazovaním, nakoľko dôkazy svedčiace v prospech sťažovateľa neboli vzaté do úvahy, pričom s týmito dôkazmi sa správne orgány žiadnym spôsobom nevysporiadali“*.

Sťažovateľ sa následne na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) domáhal súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí odvolacieho orgánu. V dôvodoch žaloby uviedol, že *„dokladmi z elektronickej pokladne (ďalej len ERP) preukázal nákup vajec od spoločnosti S., s. r. o. s tým, že za jednotlivé nákupy zaplatil v hotovosti cenu 50.000.- Sk vrátane dane z pridanej hodnoty. Doklady z ERP zodpovedali ust. § 71 ods. 2, písm. b/, a g/, zák. č. 222/2004 Z. z., ich pravosť správca dane nespochybnil a v rámci kontroly bola ich pravosť potvrdená aj bývalým konateľom spoločnosti S., s. r. o. Žalobca tvrdil, že správnosť zdanenia príjmu z predaja nakúpených vajec preukázal aj v rámci výkonu daňovej kontroly na dani z príjmu za zdaňovacie obdobie roku 2005. Žalobca ďalej tvrdil, že zákon o dani z pridanej hodnoty nevyklučuje rozdelenie jedného zdaniteľného obchodu na viac dokladov z ERP. Výsledky dokazovania, ktoré uskutočnil správca dane, sú v rozpore s jeho záverom, že nedošlo k dodaniu, resp. uskutočneniu zdaniteľných obchodov*

od dodávateľa spoločnosti S., s. r. o. Daňový úrad M. potvrdil, že obchodná spoločnosť S., s. r. o. dosiahla v roku 2005 podstatne vyšší príjem, ako bol výdaj žalobcu za nákup vajec od tejto spoločnosti. Svedecké výpovede zamestnancov spoločnosti S., s. r. o. sú rozporné, týkajú sa množstva vajec produkovaných touto obchodnou spoločnosťou. Svedecké výpovede preto nemôžu byť relevantným dôkazom o uskutočnených obchodoch so žalobcom. Správca dane a ani žalovaný sa nezaoberali tvrdením žalobcu, že vajcia odoberal aj od dodávateľov spoločnosti S., s. r. o., pričom k zúčtovaniu dodávok dochádzalo medzi žalobcom a spoločnosťou S., s. r. o. Podľa žalobcu ide obežnú obchodnú prax medzi podnikateľmi. Daňové orgány nevyhodnotili všetky svedočné výpovede v súlade so zákonom, najmä výpovede svedkov, ktorí vykonávali pre žalobcu práce na živnosť. Títo svedkovia potvrdili, že medzi spoločnosťou S., s. r. o. a žalobcom sa uskutočňoval vzájomný obchod. Realizáciu obchodov potvrdil aj pôvodný konateľ spoločnosti S., s. r. o. J. K. Nový konateľ spoločnosti S., s. r. o. M. B. zomrel, preto účtovné doklady nemohli byť predložené. Táto skutočnosť však nemôže zaťažovať žalobcu. Žalovaný nespochybnil skutočnosť, že žalobca tovar (vajcia) získal a použil v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Ak žalovaný spochybnil dodanie tovaru od spoločnosti S., s. r. o., mal sa zaoberať tým, odkiaľ žalobca tovar (vajcia) získal. Podľa žalobcu daňové orgány nepostupovali v súlade s § 2 ods. 2 a § 41 zák. č. 511/1992 Zb., pretože mu neumožnili odstránenie formálnych nedostatkov vo vzťahu k predloženým daňovým dokladom. V daňovom konaní nebol správne zistený skutkový stav veci, a preto je nezákonný záver o neoprávnenom odpočte dane žalobcom a tiež v napadnutom rozhodnutí nie je náležité zdôvodnené, že k uskutočneniu zdaniteľných plnení týkajúcich sa dodávky tovaru od spoločnosti S., s. r. o. nedošlo. Podľa žalobcu výsledkom daňovej kontroly nemôže byť dorub dane na dani z pridanej hodnoty, ale dorub dane určený podľa pomôcok.“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 13 S/4/2009-47 z 23. júna 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu zamietol, keďže nezistil porušenie zákona ani v postupe, ani v rozhodnutiach odvolacieho orgánu a správcu dane. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 111/2009 z 8. októbra 2010 napadnutým touto sťažnosťou rozhodol tak, že potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv, ku ktorému podľa jeho názoru došlo rozsudkom najvyššieho súdu, pričom ústavnoprávnu argumentáciu vymedzuje takto: «V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku KS Trenčín došlo k podaniu odvolania s opätovným uvedením námietok. Dňa 8. 10. 2010 NS SR rozsudkom č. 3 Sžf/111/2009 došlo k potvrdeniu rozsudku KS Trenčín sp. zn. 13S/4/2009-47 zo dňa 23. 6. 2009, pričom z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva len skutočnosť, že: „Najvyšší súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že neboli splnené podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 1 zákona č 222/2004 Z. z., § 49 ods. 2, pís. a zákona č. 222/2004 Z. z. a § 51 ods. 1 pís. a zákona č. 222/2004 Z. z., pretože žalobca nepreukázal, že predmetné plnenia boli uskutočnené osobou uvedenou vo faktúrach.“

Rozsudok KS Trenčín, ako aj rozsudok NS SR Bratislava nezodpovedá ustanoveniu § 157 ods. OSP, lebo ani z jedného rozsudku nevyplýva, o aké dôkazy je opreté samotné skutkové zistenie, že sťažovateľ nepreukázal opodstatnenosť svojho nároku. Súdy sa v danom prípade vôbec nezaoberali námietkami sťažovateľa a tieto námietky, ktoré svedčia v prospech sťažovateľa vôbec nezdôvodnili. Odvolanie sa KS Trenčín na administratívny spis daňových orgánov a NS SR na rozsudok KS Trenčín, nie je možné považovať za naplnenie ústavného práva na spravodlivý proces a to z dôvodu:

- samotné rozhodnutia správnych orgánov sú opísaním len vykonaných dôkazov, bez ich vyhodnotenia ako dôkazov jednotlivo a následne vo vzájomnej súvislosti bez akejkoľvek logickej súvislosti,

- rozsudok KS Trenčín a rozsudok NS SR v danom prípade považujeme za arbitrárny a svojvoľný, nakoľko právne závery v nich vyslovené sú neodôvodnené a to hlavne na charakter daňového konania v rámci ktorého dochádza k zásahu do majetkovej sféry daňových subjektom.»

Sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa M. M., so sídlom T., IČO:... na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom NS SR vo veci vedenej pod spis. zn. 3Sžf/111/2009 zo dňa 8. 10. 2010 porušené bolo.

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok NS SR spis. zn. 3Sžf/111/2009 zo dňa 8. 10. 2010 a vec vracia NS SR aby v nej znovu konal a rozhodol.

Ďalej navrhujem, aby ÚS SR uznesením priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 310,45 € (za 2 úkony, pričom 1 úkon predstavuje sumu 123,23 € + 7,21 € režijný paušál + DPH) na účet právnej zástupkyne vedený v peňažnom ústave S., a. s. číslo účtu:... do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných

predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Ako vyplýva z uvedeného, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v danej veci aplikoval. Vychádzajúc z ústavných limitov možnej ústavno-súdnej korekcie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku najskôr zhrnul podstatné dôvody rozsudku krajského súdu takto:

„Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že správca dane vykonal u žalobcu za rok 2005 daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty a kontrolu na dani z príjmov fyzických osôb. Daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty ukončil protokolom zo dňa 22. 02. 2008, ktorý prerokoval so žalobcom dňa 17. 03. 2008. Správca dane počas daňovej kontroly preveril všetky žalobcom predložené doklady o obchodoch, ktoré mal realizovať so spoločnosťou S., s. r. o. Vypočul samotného žalobcu, bývalého konateľa spoločnosti S., s. r. o. J. K., ďalej zamestnancov spoločnosti S., s. r. o. Pri kontrole dokladov predložených žalobcom bolo zistené, že doklady z ERP zo dňa 29. 04. 2005 o 15:31 hod. za nákup vajec obsahovali aj dennú uzávierku vystavenú dodávateľom spoločnosťou S., s. r. o. o 15:37 hod., pričom spoločnosť S., s. r. o. mala v odbytovom sklade len jednu pokladňu a predaj realizovala od 7:30 hod. do 15:00 hod., kedy sa mala urobiť denná uzávierka, ktorá sa s tržbou odovzdala ekonómke a k pokladni nemala po 15:00 hod. prístup iná osoba. Podobné nákupy mali byť realizované aj dňa 31. 05. 2005 a dňa 31. 08. 2005. Na dokladoch z ERP zo dňa 08. 06. 2005, ktoré vystavila spoločnosť S., s. r. o. je prečiarknutý mesiac jún a opravený na júl. Tieto doklady z ERP boli zaradené na odpočítanie dane za júl 2005, čo je nedôvodný zásah, pretože ERP majú nastavený dátum a čas automaticky. Z dokladov z ERP dodávateľa spoločnosti S., s. r. o. a výdavkového pokladničného dokladu žalobcu bez čísla zo dňa 28. 02. 2005 zaevidovaného pod položkou N/502 za nákup tovaru - vajec od

dodávateľa spoločnosti S., s. r. o. v cene 1 428 000,-- Sk vyplýva, že si žalobca uplatnil odpočet dane za február 2005 v sume 228 000,-- Sk, pričom doklady z ERP sú vystavené v dňoch 02., 04., 07. a 11. 02. 2005 v rozpätí niekoľkých po sebe nasledujúcich minút na celkovú sumu 50 000,-- Sk (administratívny spis pripojený k sp. zn. 13S/4/2008). Ďalej si žalobca uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty za apríl 2005 v sume 750 500,- Sk, cena tovaru celkom bola 4 700 500,- Sk zaevidovaná pod položkou N/1051, na výdavkovom pokladničnom doklade bez čísla zo dňa 30. 04. 2005 je uvedené záúčtovanie v denníku pod por. č. 1158. Podľa priložených dokladov ERP od spoločnosti S., s. r. o. nákup tovaru - vajec bol účtovaný v cene 3 796 075,- Sk, z toho daň z pridanej hodnoty 606 096,- Sk. Zistený rozdiel predstavuje sumu 144 404,- Sk. Doklady z ERP vystavené 04., 08., 13., 21., 26. a 29. 04. 2005 v rozpätí niekoľkých po sebe idúcich minút na celkovú sumu 50 000,- Sk, pričom doklady z ERP zo dňa 29. 04. 2005 boli vystavené v počte 7, a to v čase od 15.31 hod. do 15.32 hod., t. j. v čase, kedy už mala byť vykonaná uzávierka ERP a nemal k nej prístup zodpovedný zamestnanec dodávateľa a ani iná oprávnená osoba (administratívny spis pripojený k sp. zn. 13 S/5/2009). Obdobné nezrovnalosti boli zistené za zdaňovacie obdobie máj 2005, v ktorom podľa výdavkového pokladničného dokladu bez čísla zo dňa 31. 05. 2005 zaevidovaného pod položkou N/1327 je evidovaný nákup tovaru - vajec v cene 1 570 800,- Sk, z toho 19 % daň z pridanej hodnoty je 250 800,- Sk. Podľa dokladov z ERP zo dňa 31. 05. 2005 o 16.20 hod. mal žalobca nakúpiť od spoločnosti S., s. r. o. 20 000 kusov vajec v cene 1,80 Sk za kus a 6 950 kusov v cene 2,- Sk za kus. Ďalej doklady z ERP za mesiac jún 2005 boli upravené tak, že išlo o doklady z ERP za mesiac júl 2005. Takto upravené doklady nie sú relevantné dôkazy, ktoré preukazujú oprávnenosť odpočtu dane z pridanej hodnoty. Nezrovnalosti obdobného charakteru boli zistené aj pri uplatnení odpočtu dane z pridanej hodnoty žalobcom za zdaňovacie obdobie august, september a december 2005.

Bývalý konateľ spoločnosti S., s. r. o. J. K. tvrdil, že obchody prebiehali, doklady nepredložil, pretože ich nevystavoval, nepamätal si na bývalých zamestnancov, faktúry nepodpisoval. Zamestnanci spoločnosti S., s. r. o., ktorí boli vypočutí v rámci vykonanej daňovej kontroly, nepotvrdili konkrétne obchody so žalobcom. Vo veci bol vypočutý aj prepravca vajec, z výpovede ktorého tiež nebolo jednoznačne preukázané dodanie tovaru - vajec tak ako tvrdil žalobca. Všetky tieto skutočnosti, najmä ale nedostatky tzv. faktúr bez

zákonných náležitostí, ktoré za faktúry nemožno považovať ako aj neštandardné, mimo bežného režimu firmy vystavené doklady z ERP, potvrdzujú závery daňových orgánov, že žalobca nerealizoval nákupy vajec od spoločnosti S., s. r. o. tak, aby boli splnené zákonné podmienky na odpočet dane z pridanej hodnoty. Podľa vyhlásenia J. K., bývalého konateľa spoločnosti S., s. r. o. zo dňa 20. 01. 2009, jednotková cena tovaru bez dane z pridanej hodnoty za február 2005 bola 1,55 Sk, za apríl 2005 1.92 Sk, za máj 1,55 Sk, za júl 1,55 Sk, za august 1,79 Sk, za september 1,80 Sk, za december 1,88 Sk. Podľa dokladov z ERP jednotková cena vajec bola 1,80 Sk a 2,-- Sk vrátane dane z pridanej hodnoty. Tým je spochybnená správnosť dokladov z ERP.

Žalobca nepreukázal, že uskutočnil v jednotlivých zdaniteľných obdobiach zdaniteľné obchody (nákupy vajec) od spoločnosti S., s.r.o. a tým nesplnil podmienky na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 1, 2 písm. a/ a § 51 ods. 1, § 71 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. ...“

V podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 13 S/4/2009-47 z 23. júna 2009 ako odvolacie dôvody sťažovateľ uviedol, že „nie zrejmé, na základe akého právneho podkladu dospel žalovaný k záveru, že zákon o DPH neumožňuje platiteľovi rozdeliť jeden zdaniteľný obchod (jedno dodanie tovaru) na viac faktúr napr. do ceny 50 000,- Sk.“ a „nie je zrejmé a ani zdôvodnené, ktoré skutočnosti boli rozhodujúce pre konštatovanie záveru, že k nákupu vajec (ktorý nebol spochybnený) nedošlo od spoločnosti S., s. r. o. V tejto súvislosti sa správca dane a ani krajský súd nevysporiadal so základným rozporom - ak nákup na jednej strane bol uznaný - na druhej strane je potom rozhodujúce odkiaľ tieto vajcia žalobca získal - ich získanie preukázal od spoločnosti S., s. r. o.“

Najvyšší súd svoje rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O. s. p., § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.), postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p. a následne potom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. www.nsud.sk, vyhlásil vo veci

rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/4/2009-47 zo dňa 23. 06. 2009 ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta / druhá O. s. p.

Medzi účastníkmi konania bola sporná skutková okolnosť, či došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia - dodaniu tovaru žalobcovi spoločnosťou S., s. r. o.

Osoba, ktorá je uvedená ako dodávateľ vo faktúre musí byť identická s osobou, ktorá reálne dodala tovar odberateľovi. Správca dane preto skúma uskutočnenie zdaniteľného plnenia nielen z formálnej stránky, ale preveruje aj súlad skutočného stavu so stavom formálnym. Správca dane nie je povinný dokazovať pôvod tovaru, ale daňový subjekt musí vedieť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach, pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry.

Dodania tovaru medzi spoločnosťou S., s. r. o. ako dodávateľom a žalobcom ako odberateľom bolo spochybnené na základe vykonaného dokazovania správcom dane, a keďže žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že tovar nakúpil od spoločnosti S., s. r. o., správca dane konštatoval, že nákup tovaru nebol realizovaný od uvedenej spoločnosti. Preto mu nevznikol nárok na odpočítanie dane a tým, že odpočítal daň, porušil ustanovenia § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že neboli splnené podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z., pretože žalobca nepreukázal, že predmetné plnenia boli uskutočnené osobou uvedenou vo faktúrach.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. Žalobca v odvolacom konaní nemal úspech, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.“

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdil. Tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci

sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade podľa názoru ústavného súdu nemohol porušiť označené základné právo sťažovateľa, pretože sa nedopustil ani nesprávnej a ani svojvoľnej aplikácie a výkladu práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2012